

MICHAELA BRNKOVÁ

MODERNÉ
ROMÁNY

Diablo

Playlist

1. TSAR B - ESCALATE

2. FALL OUT BOY - MY SONG KNOW WHAT YOU DID
IN THE DARK

3. BANNERS - SOMEONE TO YOU

4. ALLIE X - DEVIL I KNOW

5. AVIVA - PRINCESSES DON'T CRY

6. EMO - PROMISES

7. BRITNEY SPEARS - CRIMINAL

8. R3HAB & ZAYN & JUNGEBOI - FLAMES

9. ROSES & REVOLUTIONS - BIG BAD WOLF

10. ADONA - I'VE GOT A BAD SIDE

Diablo

I. vydanie

Copyright © 2023 by Michaela Brnková

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavska 120/94, 04016 Košice ako svoju 64. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Alexandra Šipošová, Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

TBB

ISBN 978 - 80 - 8214 - 145 - 3

MICHAELA BRNKOVÁ

Diablo

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Copyright © Michaela Brnková 2023

Prológ

Pred siedmimi rokmi

Diablo

Sedel som na motorke a medzi stehnami cítil silu mohutnej konštrukcie, ktorá ku mne prirastala.

Moja motorka nebola iba obyčajný stroj, ktorý mi dovolil lietať. Bola spojením energie, ktorá mi v prudkých vlnách posilnených burácaním motora narážala do duše. Jazda na nej bola zmyslom môjho života. Jeho začiatkom aj koncom. A medzi týmito bodmi sa znuďene potácala moja existencia.

Dnes sa konali prestížne preteky Mandano. Jedny z najnebezpečnejších na svete. Ich trať pretekára jednoducho dostane, zaryje sa mu do srdca. Zákruty v maximálnej rýchlosti, lety vzduchom pri viac ako dvesto kilometroch, pretože túžba byť

rýchlejší je silná. Tu sa chyby neodpúšťajú. Tu existuje iba maximálne sústredenie.

Nasadil som si prilbu a pripravil sa na štart. Krv v žilách sa mi varila a tlak poháňal srdce do splašených úderov. Ten pocit som miloval. Zhlboka som sa nadýchol a napol hrud' v koženej kombinéze. Vedel som, že to zvládnem, nepochyboval som o svojom víťazstve. Každý rok som dosahoval tie najlepšie výsledky a juniorská trať bola pre mňa až príliš jednoduchá.

Moment, keď sme vyštartovali, ma vyrazil vpred a premenil napätie na vášeň. V tej chvíli sme tu boli len ja, moja motorka a trať, ktorá ju každým pohybom hladila. Zabudol som na viac ako tristo obetí, ktoré si tieto preteky vyžiadali. Strach sa vytratil už dávno. Navyše v mojej kategórii bola jazda bezpečnejšia. Nevedel som sa dočkať budúcoročného kola, ktoré už odjazdím na hlavnej trati. Tam pretekári dosahujú rýchlosť vyše tristo kilometrov za hodinu. Aj malá chybička sa im môže stať osudnou.

Do cieľa som dorazil so stuhnutými svalmi nasiaknutými adrenalínom. Okamžite som sa obzrel za seba. V tesnom závесе si prilbu zložil ten, ktorý mi celý čas dýchal na chrbát. Jared Abramsson. Chladnokrvným pohľadom mi pripomínal svojho otca, vodcu amerického podsvetia, Semiona Ab-

ramssona. Môj otec s ním spolupracoval. El beso del diablo bol motorkársky klub jednopercentných, ako sa označovalo motorkárske bratstvo postavené mimo zákon. Na vestách sa im vynímala nášivka s číslom jeden a znakom percenta. A môj otec bol ich vodca.

Len čo som si dal dole prilbu aj ja, pribehla ku mne Zoya. Chodil som s ňou iba pár týždňov, aby som sa zabavil, ale ona to nechcela pochopiť. Vrhla sa mi okolo krku a priblížila ku mne svoju tvár. *Tak to teda nie, zlato!* V našom klube sa dodržiavala tradícia, podľa ktorej bozk znamenal čosi ako večné puto. Odtiahol som sa od jej nadržaných úst a jemne ju pobozkal na krk. Našťastie jej to stačilo. Žiarila ako svätotajánska muška. Lenže vo mne nezapálila nič.

Prešiel som si rukou po vlasoch a zdvihol som pohľad. V tom okamihu som zamrzol. V dave kdesi predou mnou sa mihlo dievča. Ktosi mi zakryl výhľad, ale o sekundu som ju videl znovu. Stála tam a pozerala na mňa. Jej pohľad mi bol povedomý, akoby som ho poznal, ale to nebolo možné. Nespomínal som si, že by som ju už niekedy videl, lebo by som si to určite pamätal. Bola krásna! Dlhé svetlé vlasy a zvláštne mrazivý pohľad bledých očí v dokonalom súlade s alabastrovou pokožkou... vyzerala v dave ako zjavenie, ktoré nepatrilo do tohto

sveta. Nedokázal som z nej spustiť oči. Nedokázal som sa ani pohnúť, nie ešte vnímať ľudí okolo seba, ktorí mi prišli zablahoželať k víťazstvu. Čas sa zastavil, všetko okolo nás prestalo existovať. Prečo na mňa takto pôsobila? Tým zvláštnym pohľadom si ma privlastňovala. Jej oči boli mrazivé a neprístupné, no zároveň neskutočne príťažlivé a lákavé. Túžil som sa o nej dozvedieť viac, chcel som cítiť všetko, čo mi mohla ponúknuť. Lenže ona mi to nedovolila. A potom sa obzrela. Prerušila naše spojenie, lebo ju ktosi vyrušil. Keď som ho zbadal, okamžite som to pochopil. Bola to *ona!* Vivian Abramssonová. Jaredova sestra a dcéra najmocnejšieho muža podsvetia. Ako to, že mi to nenapadlo skôr? Mala presne ten istý pohľad ako oni. Mafiánska princezná, ktorá žila v ilúzii, že svet nemôže byť taký skazený, akým v skutočnosti bol. Každý vedel, že jej otec ju strážil ako oko v hlave a nedovolil nikomu, aby sa k nej čo i len priblížil. Uškrnul som sa. Miloval som pokušenie a ona bola ako čerstvá malina na čokoládovej torte – neodolateľná a vzácna, príťažlivá a zakázaná. Chcel som ju, ale môj čas ešte neprišiel.

„Hej!“ ozval sa za mnou Aaronov hlas. „Podme to osláviť!“ Tlapol ma po pleci a vzápätí ma objal. „Gratulujem!“

Zosadol som z motorcky a otočil sa, aby som konečne aj ostatným dovolil, aby mi zablahoželali.

„Ďakujem.“ Usmieval som sa a bavil, no pred očami som mal stále jej podmanivý pohľad.

1.

Súčasnoscť

Vivian

Pozrela som sa na seba do zrkadla a zhlboka sa nadýchla. Prešla som si rukou po dlhých svetlých vlasoch a usmiala sa. Bola som na seba pyšná. Po rokoch strávených dialkovým štúdiom som konečne otca prehovorila, aby mi veril a dovolil mi študovať prezenčne. Bez mamy by som to nedokázala. Dokonca ma podporila aj v tom, aby som mohla bývať na internáte ako bežná študentka, bez osobného strážcu, ktorého som mávala celý život za zadkom.

Zišla som dole a uvidela ich rozdielne tváre. Otec sa mračil, stále pôsobil skepticky a reč jeho tela naznačovala, že si svojim rozhodnutím stále nebol istý. Prechádzal sa po hale s rukami založenými na hrudi a mama sa na mňa usmievala, ako by som išla na svoj prvý dievčenský ples. Ona jedi-

ná bola na mojej strane. Otec bol príliš ochránársky a jeho posadnutosť bezpečnosťou sa najcitelnejšie prejavovala na mne. Možno preto, že som sa narodila predčasne, možno preto, že som bola jeho jediná dcéra. Postavila som sa k svojmu kufru a oboch ich naraz objala.

„Uvidíme sa už v sobotu, tati,“ zamumlala som mu do hrude, keď ma ešte raz silno objal.

„Nepohybuj sa mimo kampusu. Keby si mala problém, ihneď mi volaj. Prídem alebo pošlem Rona.“

„Dobre.“ Usmiala som sa. Nebola som v pozícii, aby som mohla pretáčať oči, aj keď som to tak cítila. Vybojovala som si slobodu a musela som byť opatrná.

Nastúpila som do malého auta, na ktoré som si zarobila letnými brigádami, a v duchu sa pomodlila, aby naštartovalo, lebo otec by ma už definitívne nikam nepustil. Keď videl, aké auto som si kúpila a zistil, že mi naň mama ešte musela prispieť, takmer ho porazilo. Lenže ja som túžila byť prvýkrát v živote samostatná. S obrovskou hrdosťou som vyrazila na univerzitu, plná nadšenia a odhodlania zažiť skutočnú slobodu.

V obrovskom kampuse Chicagskej univerzity som sa cítila stratená. Po registrácii som odišla na študijné, kde som dostala mapu a číslo svojej izby. Konečne som sa zorientovala a pocítila nadšenie. Vdychovala som históriu starobylych univerzitných budov a predstavovala si, ako tu strávim posledný rok štúdia. Sledovala som študentov postávajúcich v uličkách s taškami na chrbtoch a pohármi káv so sebou. Tých, ktorí sa kamsi ponáhľali, ale aj tých, ktorí len tak posedávali na lavičkách pod vysokými stromami. Koncu septembra svedčalo takmer devätnásť stupňov a slnko, ktoré na každého vplývalo pozitívne.

Otvorila som dvere a vošla do miestnosti, ktorá sa podobala na malú obývačku. Na gauči sedelo drobné dievča, ktoré ihneď vyskočilo na nohy.

„Ahoj, som Jenny.“ Podala mi ruku a usmiala sa.

„Ahoj. Ja som Vivian.“ Okamžite ma zaujali jej zelené oči. Boli veľké a na jemne pehavej tvári doslova žiarili. Veľké okuliare by niekoho možno hyzdili, ale jej veľmi pristali. Gaštanové vlasy mala stiahnuté do chvosta a pôsobila už na prvý pohľad veľmi milo.

„Čo študuješ?“ spýtala sa s úsmevom.

„Geografiu a cestovný ruch a ty?“

„Odevný dizajn so zameraním na návrhárstvo.“

Až vtedy som si všimla, že mala na pleciach prehodenú tašku. „Mám prednášku,“ ozrejmila mi a posunula si okuliare, ktoré jej aj tak znova skĺzli nižšie.

„Zobrala som si izbu vľavo, ak ti to nevádi.“

„Je mi to jedno,“ mykla som plecami, pozrela na druhé dvere a nevedela sa dočkať, čo za nimi uvidím.

Moja izba mala jemne oranžový nádych a okrem bielizníka, skrine a pracovného stola v nej nebolo vôbec nič. Zvalila som sa na posteľ a nedokázala sa prestať usmievať. Telo mi naplňal blažený pocit radosti. Zavrela som oči a nechala sa unášať pocitom, ktorý mi na perách zanechal nezmazateľný úsmev.

O hodinu som už bola na prednáške aj ja. Aula bola plná a vedľa mňa si sadol chalan, ktorý sa mi hneď prihovril: „Zajtra o šiestej sa budeme nahlasovať do systému kvôli spoluprácam na projekte. Už niekoho máš?“

Absolútne som netušila, o čom hovoril. Bola som tu prvý deň a už som sa cítila zmätená množstvom nových mien, tvárí a pravidiel. Všetci už boli na tento rýchly systém zvyknutí, ale ja som bola nováčik v poslednom ročníku. Hanbila som sa priznať, že tu nikoho nepoznám a o svojich spolužiakoch nič neviem. Premeriaval si ma a neustále sa usmieval, až mi to bolo nepríjemné.

„Asi mi je jedno, s kým budem pracovať. Niekoho si vyberiem.“ Alebo si niekto vyberie mňa.

Čudne sa pousmial a naklonil ku mne hlavu. „Budem tam už o šiestej. Možno sa stretneme.“

Zrejme nebol až taký dobrý nápad vojsť do uzavretej komunity študentov, do ktorej som roky nepatrila. Začínala som sa obávať, že sem nezapadnem a stane sa zo mňa outsider.

„Je dôležité, aby si neprišla neskoro. Na koniec chodia už iba čudáci, ktorí zoberú toho, kto im ostane,“ prihovorilo sa mi dievča z druhej strany. „Som Lucy. Si tu nová?“ Podala mi ruku.

„Ahoj. Áno, som Vivian. Ďakujem za radu.“

„Začne to tak o šiestej. Nechod' skôr. Prví idú biffloši.“ Pozrela smerom na chalana, ktorý sa mi predtým prihovoril.

„Takže ani príliš skoro, ani neskoro,“ zopakovala som si pre poriadok.

„Dnes sa ponáhlam, ale nabudúce ťa pozývam na kávu. Porozprávam ti všetko, aby si mala dobrý prehľad a nezbláznila sa tu z toho.“

„Ďakujem.“ Moja nádej opäť vzplanula.

„A toho blbca si nevšímaj. Je to Jonah a ide tu po každej. Už ich neostalo veľa, na ktoré by to neskúšal.“

Otočila som hlavu doľava a zase naňho pozrela. Usmial sa a zdvihol obočie. Nie, tak toto rozhodne

nebol môj typ. Nakrčila som nos a otočila sa k Lucy, ktorú to rozosmialo. Myslím, že si budeme rozumieť.

Na druhý deň som si nadšene naplánovala k rozvrhu ešte poobedňajšiu jogu a myslela si, že to všetko v pohode stihnem. Nestihla som ani obed, lebo som sa neustále strácala, behala z budovy do budovy, a kým som dorazila do bufetu, mala som čas akurát už len na kávu.

Po joge som plánovala vo svojej izbe aspoň na hodinu odpadnúť. Všetci učitelia nám hneď na začiatku povedali, s akým výstupom budeme ukončovať ich predmet. Už z domu som bola zvyknutá na nápor učenia, ale tu mi pribudli ešte projekty navyše. Mala som v pláne nájsť knižnicu, ale všetko som odložila na zajtra. V legínach a krátkej mikine som sa ledva dopracovala ku kľúčke na izbu. Otvorila som a rozhliadla sa po obývačke. Všade - na stole, na zemi, gauči i koberci - boli farebné a ligo-tavé papiere, biele stuhy, lepiace pištole a trblietavé ozdoby.

„Ahoj,“ Jenny a nejaké dievča ku mne zdvihli hlavy a synchronne sa usmiali.

„Čo sa tu deje?“

„Každoročne pripravujeme pre všetkých študentov nášho odboru kostýmy. Tento rok chceme navštíviť tunajšiu detskú nemocnicu ako postavy

z rozprávok, takže musíme vyrobiť a ušiť asi desať kostýmov,“ vysvetlila mi Jenny, posunula si okuliare vyššie a sklonila hlavu. Usmiala som sa, keď som si všimla, ako jej zase sklízli dole.

„Musíme začať už teraz, lebo potom sa nám nakopí učenie a nebudeme vedieť, kde nám hlava stojí.“ Dodala tá druhá a predstavila sa mi ako Danielle.

„Za toto dostanete kredity?“

„Áno, je to predsa praktická tvorivá činnosť.“

„Ale nerobíme to iba preto.“ Danielle sa na mňa znovu pozrela a namierila na mňa lepiacu pištoľ. „Mali nám prísť pomôcť ďalšie spolužiačky, lenže to na poslednú chvíľu zrušili, takže vyrábame aspoň čiapky, čelenky a pár iných drobností.“

Prešla som pomedzi ten neporiadok a sadla si na zem k nim. „Pomôžem vám.“

„Fakt?“

„Jasné. S čím mám začať?“

„Ja vyrábam čiapku pre Grincha, ty môžeš skúsiť čelenku pre anjela.“

Vyrobiť svätožiariu z niekoľkých drôťikov a omotať ju ozdobnou zlatou šnúrkou nebolo vôbec náročné. Hotovú som si ju nasadila na hlavu a ony pochválili, ako mi pristane. S krídlami to už ale bolo náročnejšie. Pracovali sme na nich spolu, lebo naliepať pierka bolo pracné a zdĺhavé.

„Bože, už je skoro sedem.“ Jenny sa pozrela na hodinky a odložila ozdoby. Bola celá od drobných trblietiek. „Som hladná.“

A v tom momente som si uvedomila, že o šiestej som mala byť inde. Úplne som zabudla na zápis do projektov.

„Panebože!“ vykričla som a striasla z nôh všetky drobnosti, oprášila sa od pierok a rýchlo som si zhodila krídla, na ktorých sme pracovali. „Ja som zabudla na projekty!“ Schmatla som tašku a vybehla z izby. Počula som, že za mnou niečo kričali, ale možno sa iba ospravedľovali, že ma zabavili. V tejto chvíli mi to bolo jedno. Potrebovala som rýchlo vypadnúť.

„Prepáčte,“ dychčala som a v predklone lapala dych. „Úplne som zabudla.“

Pani za stolíkom sa na mňa milo usmiala a mňa to upokojilo.

„Nič sa nedeje. Aj tak ešte nie ste posledná.“

To bolo prekvapivé, ale zrejme sme teda ostali ešte aspoň dvaja.

„Výborne.“ Usmiala som sa a uvedomila si, že dvere za mnou sa otvorili. Ťažký dupot topánok mi naznačil, že sa k nám blížili mužské kroky. Obzrela som sa a prvé, čo som si všimla, bola prilba, ktorú držal v ruke, a druhá, ktorou si prechádzal po krátkych strapatých vlasoch, mu na moment prekryla

tvár. Postavil sa vedľa mňa a pozrel na pani pred nami.

„Mateo Velasquez.“ Nestrácal čas a ihneď jej povedal svoje meno. Zrejme tu nechcel stráviť ani sekundu navyše.

Dych sa mi zasekol, srdce preskočilo na najvyššie otáčky a krvný obeh zrazu dostal šok. Znova som sa naňho pozrela. Opálená pokožka, čierne vlasy a... keď sa na mňa pozrel... ten temný pohľad.

Bol to *on!*

„A vaše meno, zlatíčko?“ Tá pani sa na mňa usmiala, ale tentoraz mi to vôbec nepomohlo.

„Ja som... ja nie... nemôžem... ja.“

„Mohli by ste mi prideliť niekoho, kto nevyzerá ako blázon a vie vykokať aspoň súvislú vetu?“ prerušil ma. To hovoril o mne? Pootočila som sa k nemu a prižmúrila som oči. Bol veľmi vysoký a ja som mala len niečo nad meter šesťdesiat, takže som musela poriadne zakloniť hlavu, aby videl môj nahnevaný pohľad.

Naklonil hlavu a zdvihol obočie. „Ty vieš po anglicky?“ Idiot!

Otočila som sa naspäť k tej milej pani a so sladkým hlasom sa jej prihovarila: „Zapíšte ma tam, prosím.“ Ukázala som na jej počítač. „Som Vivian Abramssonová.“ A presne v tej chvíli som sa znova otočila k nemu. Chcela som si vychutnať jeho pohľad meniaci sa na šokovaný presne tak, ako ten

môj pred chvíľou. Zízal na mňa a na moment úplne stuhol, keď si uvedomil, kto som.

„Ty byť v riti?“ Zdvihla som naňho obočie. Všimla som si, ako mu zapulzovala sánka. Musel byť vytočený, lebo ma okamžite obišiel a rýchlym krokom vyrazil z miestnosti.

„Hej!“ kričala som naňho, ale musela som ho dobehnúť a postaviť sa mu do cesty, aby som ho zastavila. Konečne som mu videla do tváre poriadne. Jeho oči boli presne také, ako som si pamätala. Temné a hlboké, výrazné a plné hnevu, vsadené do dokonalej tváre s ostrými črtami a plnými perami.

„Vedel si, že sme ostali poslední!“ obvinila som ho možno tak trochu neprávom.

Sklonil hlavu a prižmúril oči, akoby si nebol istý, či dobre počul. „Nie! Bol to osud, *anjel!* Sme ako Romeo a Júlia!“ zvýšil na mňa podráždene hlas, vytočený rovnako, ako som bola ja.

Zažmurkala som, lebo som to oslovenie najskôr nepochopila, ale potom som zneistela, zdvihla ruku a siahla si na vlasy. Len nech to, preboha, nie je to, čo myslím. Privrela som oči, keď som si uvedomila, aká som hlúpa. Na hlave som mala stále čelenku so svätožiarou a na rukách prilepené trblietky.

„Dokelu!“ pošepla som a dala si ju dole. „Vyrábali sme so spolubývajúcou rozprávkové kostýmy.“ Vysvetľovala som, akoby ho to mohlo zaujímať. Hľadela na mňa a asi čakal, aká ďalšia perla zo mňa